

hvis Selvfølelse allerede var betænkeligt nær ved den Grænse, hvor Højhedsvanvidet lurede.

For det var jo desværre ikke alene ved sit Ydre, at Povl paa lidt uhyggelig Maade mindede om Farbroderen Tyge. Der var hos dem begge den samme oprørske Selvraadighed, den samme hensynsløse Forfængelighed, den samme Sandhedsfornægtelse.

DER var nu begyndt at komme Fart i Valgagitationen omkring i Kresen. Mens den ulykkelige Jægermester stadig sad gemt i en Hospitalscelle som videnskabeligt Objekt for en Professor og hans kittelklædte Lærlingestab, og efter at hans Bo var erklæret fallit og de indledende Skridt til en Skilsmisse foretaget underhaanden i Forventning om en Attest for hans Uhelbredelighed, blev nu ogsaa den folkekaarne Mands Scepter berøvet ham, dette dyrebare Klenodie, hvis Besiddelse han havde betalt med den sidste Rest af sit Fædrenegods. Plukket for alt lige til Troen paa sin lykkelige Stjerne sad han grædende i sit Indelukke, forstumlet som efter et Jordskælv, der havde styrtet Verden i Grus.

Det enslevske Venstre opstillede Lærer Balduin Hansen, der nu fik Oprejsning for Tilsidesættelsen ved Sommervalget. Aften efter Aften skreg han sig hæs i Krostuernes Tobakstaage, og hans politiske